

: Posamezna številka 6 vinarjev :

"JUTRO" izhaja vsak dan — tudi ob nedeljah in praznikih — ob 3. jutraj, ob ponedeljkih ob 10. do polnoči. — Naročnina znaša: v Ljubljani in upravništvu mesečno K 1.20, z dostavljanjem na dom K 1.50; s pošto celoletno K 20.—, polletno K 10.—, četrletno K 5.—, mesečno K 1.70. Za inozemstvo celoletno K 30.—.

Telefon številka 303.

JUTRO

NEODVISEN POLITIČEN DNEVNIK.

: Posamezna številka 6 vinarjev :

Uredništvo in upravništvo je v Franciskanski ulici 8. Dopisi se pošljejo uredništvu, naročnina upravništvu. Neprankirana pisma se ne sprejemajo, rokopiisi se ne vračajo. Za oglaševanje plača: peti vrt 15 v, osmetnice, poslane in zahvale vrsta 30 v. Pri večkratnem oglaševanju popust. Za odgovor je priložiti znamko.

Telefon številka 303.

Državno gospodarstvo.

Ni še dolgo, kar je vlada podražila tobak in tobakne pridelke in še ni gotovo, če bo to podražanje kaj neslo ali ne, kajti opaziti je precejšnje znižanje v prodaji. Vlada namerava zopet zvišati direktne in indirektno davke in tako naložiti svojim državljanom nova bremena.

Izdaki za stalno vojsko, zidanje novih ladij, izdaki za šolstvo in uradništvo se od leta do leta zvišujejo in vlada mora skrbeti, da krije te izdatke s povišanjem davkov.

Najbolj prizadeta bodeta seveda zopet delavski in srednji stan, kateri itak že stoka pod visokimi davki. Vlada namerava zvišati davke na žganje od 90 na 140 K, toraj za celih 50 K. Pri tem davku je delavec najbolj prizadet, ker je največji konsument za žganje. Seveda se tega davka lahko s tem obrani, da ne pije toliko žganja. Kdor pa naše ljudstvo pozna, pride do zaključka, da je to čisto izključeno, ker smatra delavec žganje za neobhodno potrebno.

Drugi davki, ki nas tudi občutno zadene, je davek na vžgalice. Vlada hoče prodajo vžgalic monopolizirati in kako hoče to izvesti, bode marsikoga zanimalo.

Sprva je hotela vlada odkupiti tovarne in izdelovanje in prodajo vzeti v svojo režijo. Pri odkupu tovarne in pri exportni trgovini vžgalic je pa zadela na prevelike težave in zato sklenila, da se samo prodaja monopolizira.

Izdelovanje vžgalic bode vlada kontingentirala. Vsaki tovarni se bo odkazala gotova množina za izdelovanje. Prodajo vzame vlada v svojo režijo in bode vžgalice prodajala po tobakarnah in trgovinah. Diferenca med kupljenim in prodanim blagom tvori dobiček za vlado.

Ta dva davka in zvišanje osebne davka bo vladi neslo okroglih 35 milijonov kron.

Pa tudi od drugih strani ima vlada pričakovati precejšnje dohodke. Z bančno predlogo je bilo sprejeto tudi dovoljenje za kovanje 50 milijonov dva in 100 milijonov edno kronskega denarja. Avstro-ogrška banka pripusti vladi sedanje kasirane goldinarje da si vlada napravi iz tega srebra novi denar.

Ker se pa goldinarji veliko težji od novega denarja reprezentuje diferenco, za vlado dobiček okroglih 26 milijonov kron ako se ne vračunajo stroški za kovanje.

Tudi od davka Rothschildove zapuščine odpade za vlado precejšnja svota, ker znaša celi davek z različnimi pristavki (za šolski-dunajski oskrbni, dunajski bolnišnični fond) okroglo 29 milijonov kron.

Pri saniranju južne železnice odpade na vlado kot takozvani Kaufschilling 19,876 162 K.

Te zadnje označeni dohodki se ne vstavijo v državni proračun in se izplačajo vladi enkrat za vselej.

Kakor je iz zgornjega razvidno bode imela vlada v kratkem precejšnje

dohodke in za to lahko kaj ukrene za svoje uslužbenke, ako zopet ne splavajo te svote — po morju. A.

O delovanju krščanskih misijonarjev na Vzhodu.

Phil. dr. Otokar Berthold.

(Za epilog velehradskega shoda za versko zedinjenje poslovenil N—n.)

(Dalje.)

Batuvantudavé, sin govorečega budista in znanega ceylonskega učenjaka, je bil v svoji mladosti primoran hoditi v katoliško šolo; v Kandy tedaj namreč druge šole ni bilo. Angleška vlada namreč redno v krajih, kjer so misijonske šole, ne ustanavlja državnih šol, da bi ne delala misijonarskim konkurence. Seveda so misijonarji poskušali kar se je dalo, da bi bili spreobrnili sina tako slavne in spoštovane osebe na svojo vero. In misijonarjem se je res posrečilo pridobiti nedoraslega mladčenca za svojo misel, in šlo se je samo še za pokrščenje. Ker pa mladčenič še ni bil polnoleten, je moral imeti po ceylonskih zakonih za spremembo veroizpovedanja dovoljenje svojega očeta. Oče dovoljenja seve ni dal in mladčenič je bil že skoraj pripravljen zapustiti očeta in preživeti čas do svoje polnoletnosti med misijonarji. Toda tu so prišli na pomoč bratje jezuiti sami: goreče so fantu razlagali, da mu v tem slučaju ni treba ubogati svojega očeta, da njegov oče ni nikak učenjak, ker je njegova veda hudičovo delo, in več podobnih neumnosti. Da pri tem poučevanju se niso niti bali zmerjati starega učenjaka z imeni gotovih domačih živali, katere smatrajo Sinhalci ravno kot Arabci in Židi za zelo nečiste in zaničevanja vredne. To je bilo seve preveč za člana naroda, kjer je spoštovanje starišev najsvetejša stvar. To vse je seve v mladčeničevi duši povzročilo naglo spremembo. Njegovo navdušenje za kristjanstvo in brate jezuite se je ohladilo ravno tako hitro, kot se je hitro razvilo.

Tedanji mladčenič, pandu Batuvantudavé, je danes skoraj petdesetleten mož in eden najgorečnejših nasprotnikov krščanskih misijonarjev, mogoče ravno zato, ker jih se spoznal pošteno od blizu.

Ne smemo se torej čuditi, da v takih razmerah uspehi misijonarjev niso baš najsijajnejši. Če pregledamo okolnosti, ki so vplivale pri posameznih domorodcih, da so se pokristjanili; vidimo skoro v vseh slučajih, da niso prestopili niti iz verskega prepričanja, niti iz skrbi radi posmrtnega življenja duše, temveč iz gmočnih vzrokov. A to iz takšnih, da za tisti čas mogoče niti ni preostajala druga, enako udobna rešitev. V tem oziru je zbral zanimive podatke na podlagi letnih poročil misijonarjev samih angleški somišljenik Svobodne Misli Mr. C. Cohen v brošuri Foreign Missions, Their dangers and

delusions (t. j. tuji misijoni, njih nevarnost in sleparstvo), izdani v založništvu tiskovne družbe angleške sekcije Svobodne Misli v Londonu.

Da pokažem, kakšne uspehe dosejajo krščanski misijoni na Vzhodu, naj navedem le nekaj podatkov, ki pa zaležejo več, kot dolge zasluge. V misijonskem delovanju je najživahnejša n. pr. Church Mission Society, ki spada k anglikanski cerkvi; ta je imela v l. 1899.—1900. v Indiji 3424 misijonskih propagatorjev (t. j. duhovnov, učiteljev, zdravnikov i. dr. ki vsi služijo v misijonske namene), in za te misijone je bilo odposlano iz glavnega središča na Angleškem vsega skupaj čez 2 in pol milijona kron. Uspeh delovanja teh misijonov je bil pa, da so krstili omenjenega leta 8423 ljudi, izmed katerih je pa 5978 nedorasčenih otrok, a večina teh krščenih otrok so bili otroci že krščanskih starišev. Po drugih indijskih misijonih uspehi niso dosti drugačni. Tako so imeli misijoni Wesleyjskih metodistov istega leta 2383 propagatorjev v Indiji, ki so krstili 604 odrasle osebe, od katerih jih je pa med letom zopet 295 odpadlo, tako da je znašala resnična pridobitev enem letu le 309 članov. To delovanje je veljalo čez 700.000 K.

Enake razmere so po drugih misijonih, ne izvzamši niti rimsko-katoliških. Samo da so rimsko-katoliški misijonarji prefriganjši, kot protestantski in se njih letna izvestja ne spuščajo v takšne podrobnosti, kot protestantska, niti ne podajajo gotovih dat, temveč govore kar se le da v splošnih izrazih. Toda še ti podatki, ki že tako niso preveč ugodni, se pa še bolj spremenijo v škodo misijonov, da je bilo mnogo na novo pridobljenih spreobrnjenecv kateregakoli misijona izvabljenjo drugi krščanski cerkvi. Tako očita že omenjena Church Mission Society v svojem izveščju katoličanom, da so ji izvabili tekom leta čez 400 že krščenih rodbin. Katoličani pa očitajo isto zopet protestantom. Za razvitek misijonov takile prepri niso ravno koristni, zato pa zelo pripravi za kritiko njih delovanja: vsaka stran kaže namreč svojega tekmeča v kar najostrejši, pa najpravičnejši luči, pri čemur se pa dobiti tekmeč pokaže po navadi umazan, da je grdo.

Če pa vpoštevamo še kakovost domorodcev, na krščansko vero spreobrnjenih, se mora odreči vsak odkritosrčen opazovalec brez predsonov, pa naj bo sicer še tudi goreč kristjan, vsakršnega upanja opravičiti krščanske misijone v Indiji.

Da se me bo dobro razumelo, kaj menim s kakovostjo teh spreobrnjenecv, moram zabočiti nekoliko v stran ter omeniti nekaj besedi o socialnih razmerah v Indiji in o tem, v kakšnem razmerju so te socialne razmere z uspehi krščanskih misijonov.

V Indiji so bili namreč od davnih časov štirje družabni razredi, od sebe strogo ločeni; najnižji razred je bil določen zato, da je služil višjim

razredom. Izven teh štirih razredov stoje takozvane parije, izmečki človeške družbe, smatrani za nečiste, katerim ni dovoljeno delati niti za najnižje ljudi zadnjega razreda. Tem parijam so dovoljeni edino najnižji, gnjus vzbujajoči opravki, katerih prebivalci uvrščeni v razrede, ne smejo opravljati n. pr. čiščenje kanalov in stranišč, odnašanje mrhovine z ulic itd. In ravno ti, radi svojega položaja prefrigani in premedeni parije so spoznali veliki pomen krščanstva za zboljšanje svojega položaja. Če sprejmejo krščanstvo — čeprav samo navidezno — postanejo s tem enaki svojim bližnjim ter morejo, ker so zelo nadarjeni, doseči primeroma zelo visok položaj, v najslabšem slučaju kot osebni slugi pri kakem Evropejcu krščanskega prepričanja. Ravnotako kot vsprejemajo ti parije iz zelo posvetnih povodov krščanstvo navidezno, delajo tudi cele črede beračev in lenuhov, ki se živijo s tem, da hodijo od misijona do misijona, prosijo vedno in vedno za podporo ter obljubljajo, da se dajo krstiti in odidejo zopet drugam, začno z vso komedijo zopet znova, ter si ne store prav nič iz tega, čeprav so krščeni tako celo po štirikrat. Jaz sem imel takšnega slugo; bil je to prvi sluga na mojem potovanju, Valdzi Devdzi po imenu. Prvotno je ne Hindu, nato se je dal krstiti od baptistov, pozneje je pa — bil vem iz kaknega vzroka — prestopil k mohamedanizmu. Nato je gospodaru, kjer je služil, poneveril neko svoto denarja, okrog 100 rupij, ter je imel priti pred sodnijo. Da bi se rešil sodišča, je šel k anglikanski cerkvi, se dal zopet krstiti ter dobil pri tem od botra omenjeno svoto, da bi mogel gospodaru narejeno škodo povrniti. Ko je stopil k meni v službo, je imel v službeni knjižnici že zapisano, da je katoličan. Ker sem se pa zelo zanimal za hindujske cerkve, v katere so me bramani prav radi vodili, in ker si tega ni znal drugače razlagati, kot da sem sam hindujske vere, se je delal pred mano hinda, molil hindujske bogove, opravljal vsak dan očistne obrede, obredne kopelji itd. Pri tem so se ga pa stare lastnosti (kraj, goljufivost) držale naprej, tako da sem ga moral nazadnje zapoditi iz službe.

Drugi izmed hindu, ki prestopajo h krščanstvu, ne vidijo v novi veri nič drugega, kakor prostost, da smejo jesti in piti, kar se jim poljubi. Te svobode jim namreč ni puščala njih dosedanja vera, ki prepoveduje jesti meso in piti alkoholne pijače sploh. V to vrsto vrsto kristjanov je spadal brez dvoma moj zadnji sluga Jožef (katoličan), katerega sem imel za časa svojega bivanja na Ceylonu. Sicer je bil to dober dečko, toda njegova slaba stran je bil arrak. Plačo je imel vedno en mesec naprej dvignjeno in je hodil skoraj vsak teden po predurju. Kakor hitro je imel predurjem v rokah, je kupil arrak in se upijal v prvem pomenu besede kot klada. Druga jutra se je okopal, oblekel čisto, belo obleko, šel k spovedi in obha-

jilu in — to se razume samoposeb — obljubil spovedniku, da ne bo nikoli več pil. Toda najpoznejše čez en teden se je vse znova ponovilo. Ko je enkrat zopet prišel po predurjem, sem mu prigovarjal, naj nikar ne pije, ker je to greh. Nato mi je odgovoril, da noče piti, da potrebuje denar za drugo stvar; če se mu pa vseeno primeri, da ne bi vzdrljal, pa to baje tako ni tako hudo: enostavno pojde drugi dan k spovedi in vse bo zopet dobro.

K temu pripominjam, da so imeli tega slugo Jožefa za zelo dobrega katoličana in so ga misijonarji dajali vsem drugim domorodcem za vzgled, mogoče ravno zato, ker je hodil vsak mesec vsaj po štirikrat k spovedi.

Iz slovenskih krajev.

Iz Bleda. (Dopis izletnika.)

"Jutro" je zadnji čas pisalo o "gorenjski sezoni" in o razmerah na gorenjskih letoviščih. Pri tem je "Jutro" zelo laskavo pisalo o restavracijah in gostilnah v naših alpskih letoviščih, ki naj bi bila za zgled našim gostilničarjem. Naši gostilničarji so imeli priliko na gostilničarskem zletu na lastne oči prepričati se, kako stopinjo popolnosti so dosegle naše gostilne in restavracije na gorenjskih letoviščih. Mislim, da so zapazili precej nedostatkov. Pa tudi nedeljski izletniki, ki so šli gledat pavalno tekmo, so se o marsičem pritoževali. Mnogim prebivalcem ljubljanskega mesta ni omo gočeno, da bi šli na letovišča, zato se morajo zadovoljiti z izleti in z različnimi narodnimi veselici, ki se vrše sedaj vsako nedeljo križem domovine. In kam naj gre izletnik, če ne na naše krasne gorenjske kraje? Tam pa se mu pogosto pripete stvari, ki za naša letovišča niso najbolj priporočljive. Za izletnika veljajo v restavracijah menda iste pravice, kakor za stalne goste, toda n. pr. na Bledu človek lahko dobi v nekaterih restavracijah vtis, kakor da je odveč in se mu tu in tam niti v njegovem jeziku ne postreže. Stalni letoviški gostje imajo za restavracijo gotovo večjo vrednost, toda s tem še ni rečeno, da naj se izletnike obravnava na tak način, da so naravnost užaljeni. Za nedelje in praznike, ko je več izletnikov, naj bi se preskrbelo več postrežbe, da so izogne navalu. Poleg vsega bi bilo tudi potrebno, da bi se domače goste ne skušalo izkoristiti s cenami, ki so pretirane. Kar velja za stalne goste, naj velja tudi za izletnike, le s tem se privabi na naša letovišča vedno več občinstva in živahen promet bo letoviščem gotovo le v korist. Prvo torej, kar sem opazil, je bilo, da se skuša izletnike tuintam (n. p. pri čolnih) kolikor mogoče odreti, in da se v gostilnah ravno domačine manj vpoštevajo kakor tuje. V neki slovenski restavraciji na Bledu n. pr. niti enega slovenskega lista, jedilni list je samo nemški, dasi hodijo tja tudi domači gostje in med vsemi najmanj Nemci. Čast slovenske gostilne zahte-

LISTEK.

MICHEL ZEVACO:

Ljubimca beneška.

Skalabrino je zmajal z glavo. — Pogum! je dejal Roland in mu stisnil roko. Bianka je krepka in trdnega duha; prisegel bi, da se ga je ubranila in da se ga je ubranila in da jo najdemo nedotaknjeno, zdravo in veselo.

Skalabrino je sedel h kaminu, kjer je plapolal prijeten ogenj, in si začel greti roke.

— Kaj je s Sandrigom? je vprašal Roland zdaj. — Zaklal sem ga. — Pa Imperija? — Utopil sem jo.

Roland je molčal, oči uprte v trdega tovariša, ki mu je s toliko preprostostjo poročal tako strašno tragedijo.

Skalabrino se je motil, vsaj v enem pogledu. Imperija ni utonila.

Videli smo, kako se je zopet vzbudila v življenje. Videli smo kurtizano — morda blazno — kako se je osvestila oteta po Juani.

Ko se je odigral poslednji dogodek drame, ki smo jo pripovedovali, je Imperija ostala v barki, ne da bi se ganila. Njene oči se niso moge ločiti od kraja, kjer je videla, kako je voda požrla Sandriga in Juano.

Niti vprašala se ni, kdo bi utegnila biti ta neznanka.

Morda ni mislila sploh o ničemer. Barčica, ki jo je valovje vode zanašalo zdaj sem, zdaj tja, je naposled zadela ob nabrežje, kjer je obstala.

Gondolo, prekrasno gondolo ljubezni pa so odnesli valovi proti odprtemu morju, in ribiči so jo našli nekaj dni kasneje na peščenem jeziku, ki je zapiral pristanišče Lido.

Dan je bil že, ko se je Imperija vzdramila iz te brezčutnosti, ki jo je bila prevzela.

Dvignila je glavo.

In videla je na nabrežju zbranih več ljudi, ki so jo rado vedno ogledovali.

Z vsemi močmi, ki jih je še čutila v sebi, je odgnala spomin te strašne noči ter si dala spet nekoliko svoje običajne hladnokrvnosti.

— Ali so padli gospa v vodo? je vprašala neka preprosta ženska radovedno.

— Da, v vodo sem padla, je odgovorila Imperija šklepetaje z zobmi. Ali je v bližini kak barkarol, ki bi me mogel zapeljati domov.

Neki možki je skočil v barko rekoč:

— Saj ni treba biti barkarol, da zna človek veslati. Kam smem peljati gospa?

— V palačo Imperija, je odgovorila Imperija s poslednjim dihljajem.

In zopet jo je zapustila zavest. Ime Imperije se je razneslo z občudujočo radovednostjo med gledalci, ki so bili nabrali. A že je radovoljni gondolir krepko pritislil z vesli; in kmalu je bil v Velikem Kanalu.

Imperiji se je točno vrnila zavest, to je, zopet je čutila, videla in slišala, kaj se godi okoli nje. Toda njeni možgani so po tolikih udarcih tako omajani, da se ni mogla izbežiti nekega groze, ki je držala njene misli v krčeviti nepremičnosti. Barčica je drčala po kanalu. Palače so se vrstile mimo njenih oči; ona pa je imela jedva toliko moči, da je zamrmrala:

— Oh, tako ne pridem nikoli domov... hitreje, gospod, hitreje, za božjo voljo; poplačani boste kraljevsko!

— Milostljiva, je rekel mož, radost, da sem videl od blizu krasotico, ki jo slavi vsa Italija, mi je zadostno plačilo; drugega niti ne maram.

Imperija je z začudenjem pogledala tega človeka. Njegova obleka je bila slaba: očividno je bil reven. In beseda tega neznanca, ponos na lepoto, ki ji je kadilo vse, od bogataša do siromaka, je zopet užgal plamen življenja v njenih očeh. V svojih mislih je iskala, kaj bi pač mogla reči ali storiti, da se zahvali svojemu gondolirju. Nenadoma je vzela iz svojih las prekrasni glavnik, okrašen z dragimi kamni, ki ji je držal lase.

— Za to, da ste me vozili, vam toraj ne bom ponujala

ničesar, toda vzemite to zaradi besed, ki ste mi jih rekli, v spomin name.

Mož je vzel dragoceni dar, rekoč:

— V spomin na najlepšo med lepoticami.

Imperija je trdno zamahnila in začela zopet ogledovati palače, ki so se ji pomikale mimo oči. In čudna je bila, podobna fantastični prikazni, ko je sedela z razpletenimi lasmi praznično oblečena v tej revni mali barčici.

Nenadoma pa se je zdrznila, stisnila se globoko v čoln in zajejala zamolklo:

— Ona!

Barka je hitela mimo paleče Altieri.

Eno izmed oken palače je bilo odprto.

In pri tem oknu je stala bleda žena ter se otožno ozirala po kanalu.

Ta žena je bila Leonora.

Ali je videla Imperijo?

Kurtizani se je dozdevalo, da ji je obstal pogled na njej. Krčevito je sklenila roke in zamrmrala:

— Oduščenje! Oh oduščenje...

A že je palača Altieri izginila za njenim hrbtom; barka je kmalu obstala. Imperija je videla, da je doma. Vslala je in se zgrudila nekaj trenutkov kasneje brez moči v naročje svojih služabnic, ki so ji pritekale naproti.

Spravile so jo v posteljo ter jo pričele drgniti in greti.

Krepka narava kurtizane je premagala bolezen. Že tisti dan popoldne je sedela gorko zavita in pokrepčana z dobrim kosilom, sama v tistem budoarju, kjer je sprejela sinoči Rolanda Kandiana, ki ga je imela za Petra Aretina.

Izmed toliko raznovrstnih udarcev ji je ostala samo še ena groza: bojazen, da se nenadoma prikaže Roland ali Skalabrino.

Ostalo je bila že skoraj pozabila.

Njena hči? ... Na njo je mislila le površno, kakor na osebo, ki jo je poznala bogvekdaj. Čudila se je samo temu, kako je mogla nekdaž čutiti do nje ljubezen, ki je zdaj ni več razumela, ljubezen, ki je usahnula v njenem srcu sama od sebe, kakor rastlina, ki je pogrnala na skalnatih tleh.

(Dalje.)

va, da je jedilni list tudi slovenski. Znamenje malomarnosti pa je, če ni v slovenski zelo mnogo obiskovani restavraciji niti enega slovenskega lista. Naravnost nesramno pa je, če mora slovenski izletnik v slovenski restavraciji na Bledu ob jezeru slišati od natakarice surovo opazko: wie komm ich dazu, dass ich slovenisch verstehe. Slišal sem v tem oziru več pritožb posebno v hotelu Petran. Tak surov odgovor bi ne dobil gost nikjer na svetu, le na Bledu se mu lahko primeri. In zato ker zahteva, da se ž njim govori slovensko, se gleda nanj kakor na nepotrebnega gosta. Mi vpoštevamo razmere restavracije, ki mora tujcem postreči v njihovem jeziku (Cehov je bilo letos na polovico na Bledu in samo pri Petru se jim je postreglo v njihovem jeziku); ako se torej skuša drugim v polni meri ustreči, kak pomen ima, da bi se slovenskemu gostu ne postreglo slovensko. Odločno pa se moramo zavarovati proti opazkam nemških natakaric. V korist naših gostilničarjev, gostiln in naših gorskih letovišč je želeli, da se te napake popravijo, izletniki oživljajo letovišče in so za letovišče tako važni kakor stalni gostje. Hotel sem govoriti v imenu mnogih in želim, da bi prihodnje leto imel Bled še več gostov in izletnikov, da bi se pa tudi razmere po naših restavracijah tako izboljšale, da bi izletnik na potu domov ne moral poslušati samih pritožb. Izletnik.

Iz Lesc. O povratku iz izleta gostilničarjev je hotela večja družba vstopiti na postaji Lesce na vlak. Tamodnji nemški uradnik jih je v nemščini nadržal, da jim ni treba tamkaj čakati na vlak, ker tam posebni vlak sploh ne postoji. Ker so pa imeli izletniki „retour“ vstopnice in so se res na uradnikovo povelje vrnili, si so morali drugi dan kupiti nove vstopnice. Pozneje so zvedeli, da je postal vlak v Lescah celih 10 minut. Vprašamo upravo železnice, ali je tako „mistificiranje“ dovoljeno od službojučih uradnikov?

Cena bele moke se je za 2 h pri kg znižala.

DNEVNE VESTI.

Neslano je, če izkuša patriotični „Slovenec“ naš uvodnik spravljati v zvezo s cesarjem. Mi smo v našem uvodniku pisali o razmerah, v katerih žive danes Slovani in Slovenci v Avstriji in smo z ozirom na to povedali, da je čisto neokusno, če „Slovenec“ vpíše „lepo je danes biti Avstrijec“. Vladaarjevo osebo smo pa pri tem — to mora priznati vsak — pustili čisto izven debate. Ime „patriotični backi“ pa na vsak način zaslužijo ljudje, ki uganjajo tak neumestni patriotizem, kakor ga pridiguje „Slovenec“, ki poljublja tisto roko, ki nas samo tepe in bica.

Klerikalci — nemškutar. Otroci dr. Šusteršičevi so nemško vzgojeni. Ker je dr. Šusteršič nemškutar, vzgaja svoje otroke v tujih, nemških šolah. Kakršni voditelj, taki so ostali klerikalni politični špekulantje in kameleoni: pl. Šuklje, razni Kočvarji, Deteli in njih kompanija. Duhovni so le toliko narodni, kolikor jim rimski papež dovoli, biti pa smejo „pol miš — pol tič“. Taki ljudje so narodu le v škodo. Političnim pravic slovenski narod od dr. Šusteršiča in njegovih trbanih ne bo nikoli nič dosegel. Kdor ne verjame, naj pogleda njih delo ali pa vpraša direktorij — „Kranjske špar-kase“!

„Društveni domovi“ na deželi in zapeljevanje mladine v lahkomisljane dolge. Marsikdo se že čudi, da so zdaj klerikalna društva na de-

želi že toliko „društvenih domov“ zgradila, ko je vendar znano, da nimajo niti potrebnega kapitala niti mnogo članov, ki bi bili premožni in uživali pri denarnih njih zavodih potrebnih kredit! Kako je to mogoče, da se tak društven dom kar čez noč zgradi, čeprav obstoji večina društev komaj dobri dve leti! Tu je le eno mogoče: Ali imajo tu prste vmes duhovni s svojim cerkvenim denarjem in pripade tak dom enkrat farovžu ali pa cerkvi v last, ali pa dajejo posojilnice in hranilnice kaplanom ozir. društvenim odborom kredit, ki pa je — lahkomisljen in o vrnitvi denarja sploh kmalu misliti ni, ko niti za obresti stavbnega kapitala nimajo ti odbori denarja. Prakticirajo brzokone tako kot ljubljanski „Ljudski dom“. Denar je dala „Ljudska posojilnica“, vrnilo ga bo pa društvo, kadar bo pač od iger in priredb kaj nabralo. Vse to početje pa je napeljevanje mladine v lahkomisljne — dolge in drugega nič.

Svoje narave ne more zakriti „Slovenec“ in za to nas zmerja včeraj tako, kot kak — c. kr. policaj, to pa zato, ker se ne moremo navdušiti za razne „patriotične“ prireditve „Flottenvereinovcev“. Slovenci smo reveži, zatirajo, zapostavljajo in preganjajo nas povsod in potem naj se še navdušujemo za prireditve nemških aristokratov! Ne, prijatelj „Slovenec“, tako malo narodnega ponosa mi nimamo, kot ga imaš ti in oni, ki te inspirirajo! Slovenci imamo preveč svojih narodnih potreb, da bi se mogli navduševati za športna društva nemških aristokratov.

Ljubljanski klerikalci špekulirajo kako bi se pri mestnem občinskem premoženju okoristili in dobili za svoje klerikalne komedije na starem strelišču par tisočakov. Pa za enkrat ne bo iz teh načrtov nič — pinka. Naj jim le rimski papež da za njih „Sv. Nežo“ in podobne komedije!

Ljubljanskim mestnim stražnikom se pod komisarjem Jančigajem godi tako, da jih res nihče ne more zavidati. Gospod komisar bi menda najraje spodil vse stran. Šikanira jih tako, da presega že vse meje. „Slovenec“ seveda, ki se vedno širokousti s svojo „ljubeznijo“ do mestnih policijskih stražnikov — posebno, kadar se bližajo kake volitve — in ki sicer adr ropota, če kje kak napreden uradnik proti kakemu uslužbencu s primerno in umestno strogostjo nastopi, ne najde za šikane komisarja Jančigaja niti besedice graje. To je navsezadnje razumljivo, saj sta Štefe in Jančigaj prav dobra prijatelja. Ampak nerazumljivo je, da človek, ki ima toliko masla na glavi, da bi se v enem celnem letu pri najhujši vročini ne raztopilo, komisar Jančigaj, tako nastopa proti mestnim policijskim stražnikom. Nam se zdi, da gospod komisar res ne bo postal ponižnejši prej, predno ne začnemo mi — jasneje govoriti!

Boj slovenskim hranilnicam. Lani se je osnovala Zveza jugoslovanskih hranilnic, kateri je namen, da pospešuje koristi jugoslovanskih hranilnic. Pravila Zveze je potrdila deželna vlada v Ljubljani, človek bi torej mislil, da sme Zveza izvrševati svoj gospodarski program. Ali danes smo se prepričali, da to ni tako. Zveza je izdala knjižico „Mali hranilnični katekizem ali nauk o hranilnicah“. V tej knjižici je raztolmačeno bistvo hranilnic, da bi se naše ljudstvo poučilo, kaj so hranilnice. Knjižica ima torej strogo gospodarsko vsebino. In vendar je državni pravdnik to knjižico zaplenil z ozirom na hranilnične razmere v deželi Kranjski.

sprejela ton, kretnje in govorjenje v frazah — ostalo je izpopolnilo citiranje francoskih romanov — Gabrijela je bila emancipirana, moderna amazonka. Oče jo je ljubil strastno, ona pa mu ni vračala za njegovo ljubezen. Poslušala ga je navidez, delala pa je, kar je hotela sama. Brat se pozneje ni mnogo brigal zanjo.

Edino bitje, katero je imela na svetu resnično rada, kateremu ni tajila ničesar in ki bi zanj storila vse, je bila njena prijateljica ki se je z njo seznanila v dekliški šoli. Bila je slaba, majhna deklica, polna smeha in humorja, včasih strupeno-ujedljiva, svetlih las in modrih oči. Ime ji je bilo Ema. Bili sta skoro celi dan skupaj, vedno enako oblečeni, vedno ena misel, skoro da en dih.

Časticev sta imela dovolj, kajti bili sta dobri partiji, toda vročekrvni mladeniči kakor resni možje so ju po kratkem času zapuščali kakor politični, odgnani bodisi vsled brezobzirnosti Gabrijeline, bodisi vsled dovptov in smeha Eminega.

Bilo je v prosincu, na velikem plesu na Zofinskem otoku. Pred osmo uro, pred začetkom plesa, je sedela Gabrijela na vzhitem sedežu in se ozirala po dvorani. Baš je bila opaljšila s par hladnimi besedami že četrtega vnetega plesalca in je pričako-

Narodno-napredna stranka v Sp. Šiški rzvaja za bližajoče se občinske volitve zelo živahno delavnost in stopa v volilni boj odločno in samozvestno. T. zv. „gospodarka“, ali bolje rečeno vodna stranka tudi dela, ali „brez upa zmage“, ker vprašujejo volilci njene voditelje, ki so obenem odborniki „Vodovodne zadruge“, zakaj ne odprejo hidrantov, da bi se poskropile ulice, da ne bi bilo toliko prahu?

Avtomobilska nadloga v Spodnji Šiški je že taka, da je ni več mogoče prenašati. Prah je velik in avtomobili dirajo po glavni cesti z največjo hitrostjo in vzdigujejo cele oblake prahu, tako, da morajo biti ob glavni cesti vsa okna vedno zaprta. Orožniki naj bi malo pazili na te brezobzirne avtomobiliste posebno na gosp. M. Juvaničiča, ki vozi skozi Spodnjo Šiško navadno z največjo naglico, kakor bi tam ne bilo nikogar in ničesar razun njega in — njegovega avtomobila.

Belgijski vojaki že nobenemu človeku na cesti skoro ne dajo miru. Posebno ženske, naj so preproste ali iz boljših krogov prav nesramno nadlegujejo. Sede ti možakarji kar po oknik vojašnice, noge pa jim vise doli na ulico. In če se prikaže na ulici kaka ženska, jo že od daleč sprejmejo z raznimi nesramnimi „dovtipi“ in jo zasledujejo tako dolgo, dokler ne izgine. Tem nesramnostim se mora storiti konec, kajti ljudje hočejo pred neotesanci iz belgijske vojašnice vsaj na cesti imeti mir!

V železnici po Gorenjskem. Prijatelj lista, ljubljanski meščan, zavedni Slovenec, nam poroča: Preteklo soboto sem potoval iz Boh. Bistrice v Ljubljano in na kolodvoru v Boh. Bistrici sem slišal uslužbenca neke narodne ljubljanske tvrdke, ko je rekel: „Bitte eine Karte nach Assling“. Možu sem povedal, kar mu je šlo in nejevoljen nad toliko narodno nezavednostjo sem se vozil dalje. V Lescah je vstopila v voz, v katerem se je vozil tudi neki cesarski svetnik iz nekega gorenjskega mesta, večjo družbo, ki jo je ta magnat, ki bi se — ako se hoče komodno voziti, vozil lahko v prvem in ne tretjem razredu, prav nekrščansko in surovo nadržal, češ, ali ni druge prostora? Neko žensko je celo suval s sedeža,

kakor bi bil njegov cel voz in ne samo sedež, na katerem je sedel. Potniki, ki so plačali voznino, so protestirali proti takemu vedenju visokega gospoda, ki naj si zapomni, da imajo v železnici vsi ki so plačali voznino, so protestirali proti takemu vedenju visokega gospoda, ki naj si zapomni, da imajo v železnici vsi ki so plačali voznino, ne glede na to, ali so cesarski svetniki ali delavci, enake, popolnoma enake pravice, kakor ima tudi denar enega ali drugega enako vrednost.

Gorenjski vlak je bil v nedeljo zvečer tako prenapolnjen, da so stali potniki po hodnikih stisnjeni kot sardine. Vozovi I in II, razreda so bili popolnoma prazni, ali sprevodnik jih ni hotel odpreti, če tudi se je to od vseh strani odločno zahtevalo in bi on moral to storiti, ko še ni bilo dovolj vozov III. razreda na razpolago.

Nečloveško. Včeraj so prepeljali iz deželne bolnice na državni kolodvor v Sp. Šiški z rešilnim vozom neko težko bolno žensko iz Vranskega na Štajerskem, ki je ravno kar prestala težko operacijo, ali so jo odpustili iz bolnice, četudi je njen mož lepo prosil, da bi jo pustili, dokler ne bi popolnoma okrevala. Pa ko bi jo vsaj pripeljali na kolodvor kakih deset minut pred odhodom vlaka, ali pripeljali so jo celo uro prej in jo položili v čakalnici na klop, kjer je morala čakati na vlak. Železniško osebje je bilo bolj človeško in ji je vsaj v železniškem vozu pripravilo ležišče, da se je odpeljala do Domžal, odkoder se bo morala voziti na vozu še kakih šest ur do Vranskega. Ako to ni nečloveško, potem res ne vemo, kaj je nečloveško in sramota je za bolnišnico, da tako postopa z bolniki.

Odpovedane orožne vaje. Vojaška oblast je z ozirom na nevarnost razširjenja kolere odpovedala orožne vaje v Trstu in rezervniki, ki so že dobili pozive, so bili obveščeni, da jim ni treba oditi na vaje. To je vojaška uprava prav storila, ker posledice vaj v krajih, v katerih je bila in je morda še kolera, bi bile lahko nevarne.

Mednarodna plavalna tekma na Bledu je vzbudila povsod veliko zanimanja, kar se je videlo na veliki udeležbi od vseh strani. Nad vse veselje je, da so se slovenski tekmovalci, med njimi posebno tudi Slovenci, zelo dobro obnesli. Dobili so celo vrsto prvih, drugih in tretjih cen. Pri dopoldanski tekmi za prvenstvo je dobil prvo ceno 15 letni Čeh iz Prage E. Prull, ki je preplaval daljavo 28000 m v pol ure. Drugi je bil Hrvat Žagar, ki je rabil par sekund več, tretji Čeh Celada, četrti pa Fr. Kandare. Tekmovalcev je bilo deset. V deškem plavanju popoldne je na tretjem mestu med 15 tekmovalci Franc Ravnik iz Bleda. Pri dekliskem plavanju so se odlikovale Slovenke. Prvo mesto je bilo prisojeno gđ. Cernetovi iz Bleda, tretje pa gđ. Grilovi iz Ljubljane. Pri glavnem plavanju na 500 m je dobil drugo mesto Hrvat Žagar iz Zagreba, tretje pa Čeh Prull. V damskem plavanju so se spet odlikovale ljubljanske dame. Prva je bila gđ. Skalarjeva, druga gđ. Zupančičeva, tretja pa gđ. Fegertova iz Bleda. Pri prsnem plavanju je bil tretji dr. Lavš iz Ljubljane. Pri plavanju mlajših je dobil drugo mesto

Fr. Kandare, tretje I. Zupančič iz Ljubljane. V glavnem skakanju je dobil drugo mesto Kandare. — Zvečer je bil v Zdraviškem domu ples in razdelitev daril. Nam je tekma pokazala, da stopajo tudi Slovenci z velikim uspehom na športnem polju na površje. Upamo, da se bo šport, ki ga nikakor ni podcenjevali, tudi med nami čim dalje bolj razširjal.

„Svobodna Misel“ 7. številka izkazuje sledečo vsebino: Dr. T. Bartošek: „Kaj hoče „Svobodna Misel?“ — F. J. Krejči: Verstvo in moderni ideal človeka. — Dr. L. Wahrmond: Premoženje katoliške cerkve v Avstriji. — K. Ignatus: O češčenju svetnikov in njihovih ostankov. — J. Bernhard: Ljubljanski veleinkvizitor. — Stanislav Dayleyszewski: Satanova sinagoga. — Svobodnomiseljno gibanje. — Razno-terosti.

Razpis za konfekcioniranje uniform in dobavo krznarskega blaga. C. kr. ravnateljstvo državnih železnic na Dunaju, naznanja trgovski in obrtniški zbornici v Ljubljani, da se bo za okraje Dunaj, Linc, Inomost, Beljak, Trst, Plzen, Praga, Olomuc, Krakov, Lvov, Stanislav c. kr. ravnateljstev državnih železnic in za okraj c. kr. obratnega vodstva v Cernovicah za leta 1912—1914 po javni ponudbi oddalo konfekcioniranje uniform in dobava krznarskega blaga. Ponudbe je vložiti najkasneje do 10. septembra t. l. 12. ure popoldan. Natančnejše podrobnosti so razvidne iz razpisa, ki je interesantom v pisarni trgovske in obrtniške zbornice v Ljubljani na vpogljeh.

Elektoradiograf „Ideal“ ima danes, jutri in v četrtem nov program, ki obsega med drugim sledeče lepe in zanimive točke: „Solnograd: (Lep naravni posnetek). — Moralna tašča. (Komičen prizor). — Odkup izobčenca. (Prekrasna ameriška drama). — Ta spored je oblastveno odobren in pristopen tudi šolski mladini. — K večernemu sporedu ob 7. in polu 9. dodatek: Izdelovanje žarničnih mrežic. (Zanimiv naravni posnetek). — V petek spet velik večer smeha. — Opozorjamo, da je odslej zadnja večerna predstava (na vrtu ali v dvorani) že točno ob polu 9. uri!

Požar v Mokronogu.

(Za včeraj prepozno došlo poročilo očividca).

Mokronog.

V soboto popoldne je zadela prijazni dolenski trg Mokronog grozna nesreča, iz katere si bo Mokronog opomogel le z velimi žrtvami in po trudopolnem delu. Mokronog je bil eden najstarejših krajev v šentrupertski dolini. Trg je ležal v podnožju gradu, hiša poleg hiše in se je šele v zadnjem času začel širiti na vse strani. V zadnjih letih mu je prirastlo nekaj novih poslopj, ki pa so s starimi vred postala žrtev groznega požara.

V soboto po Velikem Šmarnu je bil vsako leto shod na Žalostni gori in ob enem semenj v Mokronogu. Ta dan je postal usodepoln za Mokronog in njegove prebivalce in ga bodo pomnili pozni potomci kot dan največjega požara, ki jih je prestal stari Mokronog.

Velika suša, ki vlada zadnji mesec povsod, je povzročila že toliko po-

Naročajte, ponudite, zahtevajte in pijte samo Tolstovrško slatino

ki je edina slovenska ter najboljša zdravilna in namizna kislava voda. Od vsakega zaboja plača podjetje v narodne namene 20 vinarjev, kamor naročnik določi. Naslov: Tolstovrška slatina, pošta Guštanj, Koroška, kjer je tudi gostilna, letovišče in prenočišče. Svoji k svojim!

MALI LISTEK.

J. S. MACHAR:

Preprosta povest.

(Iz zbirke „Stará prosa“.)

Prevel E. B.

Gabrijela je bila za deklico skoro prevelika. Včasih je bilo videti, da ne ve, kako naj drži gorenjo polovico telesa, pri hoji in na mestu stoječ se je nagibala sedaj na stran, sedaj naprej, kar ji je pa končno še pristojalo. Bila je brinetja; v njenih temnih očeh je ležala stroga resnoba, ki se je včasih umaknila priskrtnemu nasmehu. Na bledih licih je imela nekoliko peg; umerjeni nos in krasná usta sta pri-spevala k harmoniji celega obličja, črni, na najmodernejši način razčesani lasje so bili krasni. Rastli so ji tudi izza tilnika in so, počesani navzgor, obdajali njen aristokratski profil s čarom nenavadne mikavnosti.

Mati ji je umrla zgodaj, njeno vzgojo je vodil oče, odslužen majtor, postaren elegant, neizmeren prijatelj vsega francoskega; pozneje je podlegla bratovemu vplivu, ki se je vrnil iz akademije in služil kot častnik v Pragi. Gabrijela se je navzemala polagoma moških navad, oče jo je naučil kajenja in kletvin, od brata je

vala Eme. Ni ljubila plesa, toda rada je gledala to pestro, valujočo, nemirno ljudsko množico.

Ema je prišla. Z njo je prihajal mlad mož, še manjši nego ona, z redkimi, svetlimi lasmi na veliki glavi; z njegovega zardelega obličja je zrlo dvoje lepih, blede-modrih oči na Gabrijelo. Njegov frak se je svetil skoro v svilenem lesku, pod pazduho je nosil klak.

Gabrijela jima je stopila nasproti: „Zakaj tako pozno?“ je vprašala strog.

„Moj brat Karol,“ je predstavljala Ema mesto bratovega opravičevanja, „pripeljal se je proti večeru, hotel je iti z nami, morala sem čakati nanj, ker je počasn tudi pri toaleti.“

Gabrijela je premerila z enim pogledom malo postavbo Eminega brata. Gledala je nanj nekoliko čez ramo, krog usten ji je zaigral nasme in priklonila se je nato s prisiljeno resnostjo.

„Ali ostanete sedaj dalje časa v Pragi, gospod Karol?“ je vprašala malomarno.

„Da, gospodična, stalno, tega potepanja po svetu imam že dovolj,“ je odgovoril on in zrl neprestano na njo.

„Oprostite, Emi moram nekaj povedati,“ je omenila Gabrijela hladno in sklonila glavo k ušesu njegove

sestre.

Karol je razumel. „Poljubljam roko, gospodična“, se je poslovil in odšel na drugi konec dvorane.

Gabrijelo je posilil smeh: „Ta knof je tvoj brat, prosim te, povej, od kodaj?“

„Bil je dolga leta v tujini, kot si čula, gradil je neke na Tirolskem železnico, inženir je,“ je odvrnila Ema.

Gabrijela se je ozrla po dvorani, pregledala skoro čez glave vseh, ki so v velikem krogu promenirali naokoli.

„Poglej ga, se je zasmejala, tam na drugi strani pod zrcalom stoji; to je popolen Liliputanec, njegov obraz pa dela vtis dovršenega ponočnjaka.“

„Ne smej se mu, on te gleda neprestano,“ jo je opominjala Ema.

„Ali se ga bojiš?“ se je posmehovala Gabrijela.

„Ne, toda to njegovo govorjenje, on je cel pridigar,“ je odvrnila Ema resno. „Skoda ga, moral bi bil iti k jezuitom,“ je omenila z lahno prisiljenim smehljajem.

Med odmorom je šla Ema k materi. Med potjo jo je ustavil brat.

„Ema, reci Gabrijeli, da bi rad plesal z njo četvorko.“

„Zakaj ji ne rečeš sam?“

„Nerad bi dobil košaro iz prve roke.“

Ema se je vrnila k prijateljici in ji to sporočila.

„To bo imenitno,“ in Gabrijela je nekoliko privihala gornjo ustnico, „cela dvorana naju bo gledala. Naj, kaj me brigajo ljudje, reci mu, da magari dve.“

Ema mu je sporočila ta odgovor.

„Zahvaljujem se ji“, je rekel in se nasmešnil.

„Zakaj niste prišli sami, ali bi vas bila ta košara s prve roke tako bolela?“ so bile prve besede Gabrijeline.

„Ne vem, gospodična, svoje žive dni še nisem dobil košare.“

„Morda sploh svoje žive dni niste nikogar prosili za ples?“ je vprašala zbadljivo.

„Do danes samo znanca“, je odgovarjal mirno.

„Torej tem večja čast zame, kaj ne?“ je nadaljevala zopet v zbadljivem tonu.

„Ne, gospodična, to je odlikovanje, milost, sreča ali karkoli hočete za me. Razdelila ste danes že nekoliko košar.“

„Prosim, nobene domišljivosti, plesem z vami le radi efekta; glejte, kako gledajo vsi naju,“ mu je prekinila govor porogljivo in namignila z glavo.

Doncelli, ulica S. Rado, **Cecchini, ulica dell' Istra,**

2 lokala

na prometnem kraju, eden z vso trgovsko opravo, dalje imata vsak svoje skladišče in stanovanje, se takoj odda. Kje, pove podružnica „Jutra“ v Spod. Šiški.

Fotografske aparate

in veliko zalogo vseh v to stroko spadajočih potrebščin priporoča fotomanufaktura in drogerija

„Adrija“

v Ljubljani, Šelenburgova ulica 5.

Hiša

v Trbovljah, enonadstropna, 5 minut od farne cerkve, tik okrajne ceste, z vsemi pritliklinami in 460 sežnjev zemljišča, še 9 let davka prosta,

se prodaja.

Franc Drnovšek, nadpaznik, Ojstro, p. Hrastnik.

Prodajalna

na zelo prometni cesti v Ljubljani, elegantno opremljena, se odda takoj z vso specerijsko zalogo in z vsem inventarjem ali brez njih pod zelo ugodnimi pogoji. Naslov v upravištvu „Jutra“.

M. RAVTAR

delikatesna trgovina in vinarna Ljubljana, Jurčičev trg 3

priporoča svojo veliko zalogo raznih jestvin, finih namiznih in desertnih vin, likerjev, kojnaka in šampanjca.

Eksport

kranjsk. klobas in brinjevca Slav. društvom posebno nizke cene. Za veselice dam blago tudi v komisijski prodajo.

Podružnica „Jutra“

za Sp. Šiško in okolico

(v Sp. Šiški, Celovška cesta št. 77, v hiši g. Tomažiča) telefon št. 177,

sprejema poročila za uredniški del lista, oglase, naročnino itd.

Uradne ure od 8.—12. in od 2.—6.

P. n.

S tem se usojam javljati, da sem svojo **spedijsko trgovino** z današnjim dnem **opustil**.

Ves inventar sem prodal trdku

Spedijska in komisijska trdka „Balkan“

d. z. o. j.

Podružnica v Ljubljani — (Centrala v Trstu)

in bo ta družba tudi vsa tekoča opravila izvršila v svojem imenu in na svoj račun.

P. n. naročnikom se najtopleje zahvaljujem za izkazano mi zaupanje in prosim, naj to naklonjenost v polni meri blagohotno ohranijo trdku „Balkan“.

Z velespoštovanjem

J. Škerlj.

„JUTRO“ se prodaja v Ljubljani

po 6 vinarjev

v naslednjih tobakarnah:

Južni kolodvor, na peronu.

Državni kolodvor.

Blaž, Dunajska cesta.

Sever, Krakovski nasip.

Pleher, Kongresni trg.

Češark, Šelenburgova ulica.

Dolenec, Prešernova ulica.

Fuchs, Marije Terezije cesta.

Mrzlikar, Sodna ulica.

Šubic, Miklošičeva cesta.

Zupančič, Kolodvorska ulica.

Pirnat, Kolodvorska ulica.

Šenk, Resljeva cesta.

Kotnik, Šiška.

Tivoli, na žel. prel. pri Nar. domu.

Košir, Hišlerjeva ulica.

Stiene, Valvazorjev trg.

Sušnik, Rimska cesta.

Ušeničnik, Židovska ulica.

Kleinstejn, Jurčičev trg.

Križaj, Sp. Šiška.

Wislak, Gosposka ulica.

Kustrin, Breg.

Tenente, Gradaška ulica.

Velkavrh, Sv. Jakoba trg.

Sitar, Florjanska ulica.

Blaznik, Stari trg.

Nagode Mestni trg.

Kanc, Sv. Petra cesta.

Treo, Sv. Petra cesta.

Kušar, Sv. Petra cesta.

Podboj, Sv. Petra cesta.

Elsner, Kopitarjeva ulica.

Blizjak, Bohoričeva ulica.

Remžgar, Zelena jama.

Svetek, Zaloška cesta.

Jamšek, Tržaška cesta.

Štravs, Škofja ulica.

Likar, Glince.

Strkovič, Dunajska cesta.

Klančnik, Tržaška cesta.

Ivan Jax in sin

v Ljubljani, Dunajska c. 17

priporoča svojo bogato zalogo

voznih koles.

Šivalni stroji za rodbino in obrt.

Brezplačni kurzi za vezenje v hiši.

Pisalni stroji „ADLER“

Najbolj varno naložen denar!

Največja slovenska hranilnica!

Denarnega prometa do 31. dec. 1910 nad 564 milijonov K.

Stanje hranilnih vlog nad 40 milijonov K.

Rezervni sklad nad 1.200.000 kron.

Mestna hranilnica ljubljanska

v Ljubljani, v lastni hiši, Prešernova ulica št. 3.

sprejema vloge vsak dan in jih obrestuje po 4 1/2%, brez odbitka. Nevzdignjene obresti pripisuje vsakega pol leta h kapitalu. Sprejema vložne knjižice drugih denarnih zavodov kot gotov denar.

Denar in knjižice se lahko pošiljajo po pošti.

Za varnost naloženega denarja jamči zraven rezervnega sklada še mestna občina ljubljanska z vsem premoženjem in z vso davčno močjo. Izguba vložnega denarja je nemogoča, ker je po pravilih te hranilnice, potrjenih po c. kr. deželni vladi izključena vsaka špekulacija z vložnim denarjem.

Za varčevanje ima vpeljane lične domače hranilnice, v podpiranje slovenskih trgovcev in obrtnikov pa

Kreditno društvo.

Posoja na zemljišča po 5% in proti poplačevanju dolga po najmanj 1/4%. Dolžnik pa more svoj dolg poplačati tudi poprej, ako hoče. Posoja se tudi na mešice in vrednostne papirje.

Učiteljska tiskarna, Frančiškanska ulica št. 8.

registrovana zadruga z omejenim jamstvom

priporoča svojo bogato zalogo najnovejših tiskovin za šole, krajne šolske svete, županstva in druge urade. — Tiskarna sprejema vsa v tiskarsko in litografsko stroko spadajoča dela ter jih izvršuje točno, okusno in po solidnih cenah. — Tiskanje šolskih knjig in časopisov

Lastno založništvo.

Muzikalije.

Telefonska št. 118.

Najmodernejšje črke.

Litografija.

Poštne hranilnice št. 76.307.

Del. glavica: K 5.000.000.

Ljubljanska kreditna banka v Ljubljani.

Rez. fond nad: K 610.000.

Stritarjeva ulica št. 2.

Podružnice v Spljetu, Celovcu, Trstu, Sarajevu in Gorici.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun ter jih obrestuje od dne vloge po čistih 4 1/2%.

Jadranska banka filijalka v Ljubljani

Šelenburgova ulica št. 7 (nasproti glavni pošti).

Kupuje in prodaja:

vrednostne papirje, rente, obligacije, zastavna pisma, prioritete, delnice, srečke itd. — Valute in devize. — Prodajni na vrednostne papirje in blago ležeče v javnih skladiščih.

Premese k vsem zrebanjem.

Centrala v Trstu.

Vloge na knjižice

od dneva vložitve 4 1/2% do dneva dviga. Rentni davek plačuje banka iz svojega. Na tekoči in žiro račun po dogovoru. Zivahna zveza z Ameriko.

Akreditivi.

Menjalnica.

Eskomptuje

menice, devize in fakture — Zavarovanje vrednostnih papirjev proti kurzni izgubi. — Revizija zrebanja mečk itd. brezplačno. — Stavbni krediti. — Rembours-krediti. — Borna naročila.

Inkaso.

Filijalka v Opatiji.

Delniška glavica K 6.000.000

Reservni fond št. K 300.000

KINTA K.C.L.

Priznana močna, lahko tekoča solidna in nepreosljliva so KINTA kolesa.

Najobširnejše jamstvo. Ilustrovani ceniki brezplačno.

K. Camernik

LJUBLJANA, Dunajska c. 9. Special. trgovina s kolesi in posam. deli. Izposojevanje koles.